

CalC/0051

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

GRABALUZ

13 agost
Delicada el 20

DOLORES N. 13. D. 302. 303 Y 304. MEXICO. D. F.

C 25 agost 1951

Estimats pares: No escric el dissabte, com vaig prometre, sinó el dilluns següent, dia 13, perquè un encàrrec urgent i inesperat no em va permetre fer-ho tal com ho tenia pensat.

La carta llarga, començada de fa alguns dies, esquincada i tornada a començar en dues ocasions perquè es feia vella, segueix estancada. La causa es la ~~ra~~ de sempre i ja ni caldria repetir-la: un benaventurat excés de feina.

Vull creure, per la nostra tranquil·litat, que els seus llargs silencis obeeixen a la mateixa causa. Ja es troba ben bé la mare? I el Joan? I vostè, pare? Mai no podré resignar-me a la separació de vostès, la part, de molt, més dolorosa de la nostra condició d'emigrats. L'únic consol en aquest aspecte, és saber que es cuiden molt, que gaudeixen de bona salut i que no abandonen (nosaltres la mantenim) l'esperança d'un retrobament que ens compensi d'aquests llargs anys.

Aquí hem seguit amb avidesa el nou tombant de la política internacional respecte Espanya. Tant-debò que tot plegat es pogués traduir en un més gran benestar per al poble i en l'ailunyament, a fi de comptes, del perill d'una nova guerra.

Aquesta darrera qüestió em té veritablement preocupat. Voldria tenir l'optimisme d'alguns (aquí en terres d'Amèrica, ben pocs) que estan convençuts que no passarà res; jo tinc por que es repeteixi la follia col·lectiva i que, per dissort, aquesta vegada no pugui escapar-se'n el nostre

prova

Alvora no haen en tot el dia. S'em puiten van a caps e, fan netons i no estan mai un moment quiet. La netita ara ja no m'és vol que la portin a coll i encara que té bon caràcter quan plora, plora amb una llàgrima tan espectacular que se'n venca el cor i se'n a agafen de seguida. El 3 l'imen.

país. Canvio de tema perquè no els volaria encomanar el meu pessimisme sobre aquest assumpte.

Tots nosaltres, gràcies a Déu, estem molt bé. Els nens creixen i pugen d'una manera meravellosa. Com que el barri on vivim és el més assolellat i el que té una zona d'arbrat més extensa, es fan uns tips de terrejar i d'airejar-se que els dona, encara, un aspecte més sanitos. El Raimon espera els diumenges amb un veritable delit, perquè es el ~~dia~~ dia que els puc dedicar tot sencerc. Cada matí em pregunta: "Pare: es diumenge ~~xxx~~ avui?" Si li dic que no, vol saber quants dies falten i quan veu que el dia s'apropa salta picant de mans.

La Rosa segueix criant feliçment la petita, la Teresa, que és la més plàcida (per ara!) i bon caràcter de tots tres. Li deixo espai perquè els pugui posar quatre ratlles.

Rebin una abraçada ben forta i tot l'amor del seu

Pere

Estimats pares: vic sempre amb l'esperança de fer. vos una llarga carta explicant-vos molts coses, però la veritat és que no em deixeu un moment lliure. Encara que tinc dos noies que no ajuden ~~es molt~~ la feina que em correspon a mi. Però nen me'n cuido jo únicament apart el veïna que també ho faig jo. M'aixeco a quarts de set del matí i ja no vaig a dormir fins a les onze de la nit. De tot manera procurari treure temps d'allà on sigui i dedicar-vos una bona estona. El Monvila